

De literatuur kent manieren om beelden als breekijzers van het denken te gebruiken - de filosofie heeft dat sinds Plato bijna vergeten. Omdat de werkelijkheid niet bedacht is en wereld en waarheid geen optelsom van feiten zijn, kunnen beelden en verhalen ze soms beter benaderen of gestalte geven. Bij het zoeken naar de ware werkelijkheid en vooral naar de waarheid over mijzelf slaat het denken soms een te luide toon aan, terwijl de filosofie meer acht zou moeten slaan op het zachte fluisteren van verzen en verhalen waarin het geluid van de waarheid klinkt. Vijf keer wordt in dit boek gepoogd de dwarse verbindingen tussen denken en vertellen of verbeelden bloot te leggen. Thema's als het sterven, het te vergeefse, het wekken van gevoelens, de ander en de korte duur van ons bestaan worden hier overdacht aan de hand van zowel wijsgerige begrippen materiaal als aan de hand van de voedster die de knieën van Odysseus omvat en wast of de wanhoop van een ten onrechte van rituele kindermoord beschuldigde jood in de gevangenis te Kiew. Een intens boeiende confrontatie tussen de grote filosofische vragen en de verhalen die verteld werden over onze vrees en vreugde.